

Arrest

nr. 223 271 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu zo luidt het. De commissaris-generaal meent dat verzoekers attitude, met name zijn drie jaar durend illegaal verblijf in een Schengenland, met name Zwitserland, zonder dat hij er beroep deed op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden, terwijl hij in zijn land van herkomst vreest vermoord te worden, op geen enkele manier in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze vaststelling op zich ondermijnt, aldus de commissaris-generaal, verzoekers algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Daarnaast wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker het door hem beweerde profiel van M. L. als een gevaarlijke crimineel met zeer veel invloed op de Kosovaarse autoriteiten –de politie zou volgens verzoeker niets tegen hem kunnen beginnen- niet aannemelijk maakt.

Gelet hierop heeft verzoeker, zo vervolgt de bestreden beslissing, evenmin zijn bewering aannemelijk gemaakt dat het tegen hem uitgesproken vonnis door de rechtbank van eerste aanleg door de invloedrijke entourage van M. L. in zijn nadeel zou zijn beïnvloed en dat de juridische procedure tegen hem niet correct zou zijn verlopen. Dienaangaande wordt er op gewezen dat verzoeker op de vraag of er objectieve elementen zijn waaruit blijkt dat zijn proces werd beïnvloed, erkent dit niet te kunnen bewijzen. Gelet op het geheel van de vaststellingen blijkt uit niets, zo stelt de commissaris-generaal, dat

verzoekers veroordeling in eerste aanleg niet wettelijk en/of niet terecht zou zijn. Deze vaststelling wordt, zo wordt er aan toegevoegd, extra kracht bijgezet doordat verzoeker geen beroep aantekende tegen het vonnis gevelde in eerste aanleg, hoewel hij in het vonnis gewezen werd op de mogelijkheid hiertoe. De vaststellingen nopen er dan ook toe, zo luidt de bestreden beslissing, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn juridische rechten in Kosovo niet werden/zouden worden gerespecteerd en dat hij bij terugkeer naar Kosovo een buitensporige bestraffing te wachten zou staan.

Verder acht de commissaris-generaal het totaal onwaarschijnlijk dat, gelet op diens eerdere veroordeling tot een gevangenisstraf van maar liefst een vijftiental jaar voor moord en aangezien verzoeker diens profiel van invloedrijk crimineel niet aannemelijk maakt, M. L. het risico zou hebben genomen om verzoeker openlijk tijdens de rechtszaak tegen hem in het bijzijn van een rechter doodsb bedreigingen toe te werpen en dat die rechter, die verzoeker nochtans als een goed persoon bestempelde, hier niet op zou gereageerd hebben.

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.4. Verzoekers huidig betoog dat “de gids van de UNHRC echter nergens meldt dat het feit van te wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen een grond voor weigering van vermelde aanvraag is”, neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststelling dat, zoals de commissaris-generaal ook pertinent opmerkte, verzoekers houding of eerder, zijn verzuim om tijdens zijn drie jaar durend verblijf in Zwitserland -alwaar hij naliet zich in regel te stellen met de Zwitserse vreemdelingenwetgeving en er al die tijd illegaal verbleef-, internationale bescherming aan te vragen, niet overeenstemt met dat van een persoon die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, mag van een persoon die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en met bekwame spoed een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker is hier echter volledig in gebreke gebleven. Dat verzoeker dit verzuimde in Zwitserland, waar hij jarenlang verbleef, en pas nadien hier in België voor het eerst om internationale bescherming heeft verzocht, doet wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de beweerdte reden van zijn vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging en is hoe dan ook een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Het spreekt voor zich dat iemand die een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft, zo kan althans redelijker- en logischerwijze worden verwacht, zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en

dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker evenwel aan- en te kennen geeft zelf te willen 'kiezen' waar hij om internationale bescherming verzoekt, strookt geenszins met het hebben van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging, zo oordeelde de commissaris-generaal aldus pertinent. Bovendien dient benadrukt dat niet louter deze ene vaststelling, doch het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing is, motieven welke niet worden ontkracht of weerlegd, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker internationale bescherming te weigeren.

3.5. Waar verzoeker voorts op algemene wijze laat gelden dat "men zich met het volste recht de vraag mag stellen van de neutraliteit van de rechter in het kader van huidige procedure", en o.a. aanvoert dat Kosovo een corrupt land is, waar het o.a. mogelijk zou zijn rechters met smeergeld om te kopen, dient er op gewezen te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud ten aanzien van de commissaris-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zowel de procureur als de rechter in zijn zaak goede personen waren. Verzoeker gaf toen tevens aan/te kennen niet met concrete en objectieve elementen te kunnen bewijzen dat zijn proces werd beïnvloed (persoonlijk onderhoud van 23 oktober 2018, p. 8, 11, 14 en 15). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals het gevoel uit dat zijn proces werd beïnvloed en vervalst, blijft hij opnieuw steken in blote en niet in het minst onderbouwde beweringen. Deze weten geenszins te overtuigen en zijn dan ook geenszins van aard de in dit verband door de commissaris-generaal gedane bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker slaagt er geenszins in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal concludeert: "Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook uit niets dat uw veroordeling in eerste aanleg niet wettelijk en/of niet terecht zou zijn. Deze vaststelling wordt extra kracht bijgezet doordat u geen beroep aantekende tegen het vonnis geveld in eerste aanleg, hoewel u in het vonnis gewezen werd op de mogelijkheid hiertoe (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw juridische rechten in Kosovo niet werden/zouden worden gerespecteerd en dat u bij terugkeer naar Kosovo een buitensporige bestraffing te wachten zou staan".

In dit verband dient ook beklemtoond te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij bij een terugkeer naar Kosovo enkel en alleen vreest door M. L., van wie verzoeker het door hem voorgehouden profiel evenwel niet aannemelijk weet te maken, te worden vermoord, en dat hij Kosovo niet is ontvlucht om zijn gevangenisstraf te ontlopen.

3.6. Bovendien blijkt uit niets en maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk, zo stelde ook de commissaris-generaal op goede grond vast, vaststellingen waar geen afbreuk aan wordt gedaan, dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met en vrees jegens M. L. of bij eventuele dergelijke problemen in de toekomst aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbeert.

3.7. Het louter herhalen van en lichtelijk aanpassen of op algemene wijze versterken van eerder afgelegde verklaringen vormt, net als het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, geen dienstig verweer en is geenszins van aard aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing afbreuk te doen.

3.8. Waar in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van "de ganse documentatie ingediend door de kinderen van verzoekers (...)", gesteld wordt dat "deze video de kans aanzienlijk vermeerderd dat verzoekers aanspraak kunnen maken op de erkenning van het vluchtelingenstatuut of, op zijn minst op de status van subsidiaire bescherming" en voorts onder meer nog wordt aangevoerd dat "deze elementen de kans aanzienlijk vermeerderen dat de kinderen van verzoekers aanspraak kunnen maken op de erkenning van het vluchtelingenstatuut of, op zijn minst op de status van subsidiaire bescherming", dienst vastgesteld dat verzoeker geen video heeft neergelegd en dat verzoeker, die soms over "verzoekers" spreekt, nooit eerder over kinderen heeft gesproken, als hij al kinderen heeft. Het betreft hier dus waarschijnlijk en vermoedelijk knip- en plakwerkvergissingen vanwege verzoeker(s raadsman, ontleend aan andere verzoekschriften).

In zoverre verzoeker zijn mager verweer aandikt met het aan zijn verzoekschrift toevoegen van allerhande algemene informatie van onder meer de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Raad van Europa over o.a. de algemene situatie in en de problematiek van corruptie in Kosovo, alsook onder meer de situatie inzake mensenrechten in Kosovo, dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het neergelegde rapport inzake vendetta in Kosovo is ter zake niet dienstig of nuttig, daar er in casu geen sprake is van een vendetta.

3.9. Verzoeker maakt zeer algemeen gewag van 'een burgeroorlog' in Kosovo, doch hij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat veel te snel werd geoordeeld dat zij geen vrees moet koesteren in Kosovo, aangezien geen rekening werd gehouden met de vaststelling dat in Kosovo de bloedwraak nog bestaat. Verzoekende partij wijst erop dat het feit dat zij in Zwitserland heeft verbleven niet afdoende is om haar vrees te onderschatten en haar geen beschermstatus toe te kennen. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij bovendien een verklaring heeft gegeven waarom zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland. Verzoekende partij is het er ook niet mee eens dat zij meer informatie had moeten weten over de taxichauffeur. Deze man is volgens verzoekende partij zeer gevaarlijk en heeft haar zelfs in (het bijzijn van) de rechtbank met de dood

bedreigd. Deze openlijke bedreiging werd zonder gevolgen geklasseerd wat volgens verzoekende partij weerom wijst op de corruptie en het gebrek aan onafhankelijkheid van de rechtbanken en politie in Kosovo.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en (o.a. in het verzoekschrift) aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Verzoekende partij gaat evenwel niet *in concreto* in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

De argumentatie van verzoekende partij omtrent haar verblijf in Zwitserland en nalaten om er internationale bescherming aan te vragen, vermag op generlei wijze afbreuk te doen aan de grond in voormelde beschikking waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoekers huidig betoog dat “de gids van de UNHRC echter nergens meldt dat het feit van te wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen een grond voor weigering van vermelde aanvraag is”, neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststelling dat, zoals de commissaris-generaal ook pertinent opmerkte, verzoekers houding of eerder, zijn verzuim om tijdens zijn drie jaar durend verblijf in Zwitserland -alwaar hij naliet zich in regel te stellen met de Zwitserse vreemdelingenwetgeving en er al die tijd illegaal verbleef-, internationale bescherming aan te vragen, niet overeenstemt met dat van een persoon die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, mag van een persoon die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en met bekwame spoed een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker is hier echter volledig in gebreke gebleven. Dat verzoeker dit verzuimde in Zwitserland, waar hij jarenlang verbleef, en pas nadien hier in België voor het eerst om internationale bescherming heeft verzocht, doet wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de beweerdte reden van zijn vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging en is hoe dan ook een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Het spreekt voor zich dat iemand die een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft, zo kan althans redelijker- en logischerwijze worden verwacht, zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker evenwel aan- en te kennen geeft zelf te willen ‘kiezen’ waar hij om internationale bescherming verzoekt, strookt geenszins met het hebben van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging, zo oordeelde de commissaris-generaal aldus pertinent. Bovendien dient benadrukt dat niet louter deze ene vaststelling, doch het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing is, motieven welke niet worden ontkracht of weerlegd, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker internationale bescherming te weigeren.”

Waar verzoekende partij voorts op algemene wijze herhaalt dat de door haar gevreesde taxichauffeur M.L. zeer gevaarlijk is en deze haar zelfs in de rechtbank in het bijzin van de rechters met de dood heeft bedreigd, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekende partij het door haar voorgehouden profiel van M.L. als invloedrijke crimineel niet aannemelijk weet te maken en aan de beweerdte dreigementen in de rechtbank geen geloof kan worden gehecht. Het louter door verzoekende partij op dergelijke algemene wijze vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen is allerminst van aard de geloofwaardigheid hiervan alsnog te herstellen.

“Bovendien blijkt uit niets”, zoals eerder in de beschikking van 27 maart 2019 werd vastgesteld, “en maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk, zo stelde ook de commissaris-generaal op goede grond vast, vaststellingen waar geen afbreuk aan wordt gedaan, dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met en vrees jegens M. L. of bij eventuele dergelijke problemen in de toekomst aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbeert.” Verzoekende partij gaat hier niet op in, minstens werpt ze er geen ander licht op. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt.

In zoverre verzoekende partij -die in Kosovo nog een gevangenisstraf boven het hoofd heeft hangen, doch beweerdelijk er niet om die reden is weggevlucht-, in dit verband opnieuw op algemene wijze wijst op corruptie en de traditie van bloedwraak in Kosovo en zeer algemeen het gebrek aan onafhankelijkheid van de rechtbanken en politie in Kosovo aankaart, herhaalt de Raad de grond in de

beschikking waar wordt opgemerkt dat *“In zoverre verzoeker zijn mager verweer aandikt met het aan zijn verzoekschrift toevoegen van allerhande algemene informatie van onder meer de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Raad van Europa over o.a. de algemene situatie in en de problematiek van corruptie in Kosovo, alsook onder meer de situatie inzake mensenrechten in Kosovo, dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het neergelegde rapport inzake vendetta in Kosovo is ter zake niet dienstig of nuttig, daar er in casu geen sprake is van een vendetta.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijk in te gaan op en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS